

ven. Cinkání železných klíčů oznámilo příchod Bery, manželky jarla Gunnella a hlavy domácnosti. Silla si rychle našla své místo v řadě a pevně sevřela prsty, zatímco Bera je počítala.

„Dvanáct. Dobře, můžete jít,“ řekla jim jemným hlasem. „Doufejme, že to bude rychlé. Pro všechny zúčastněné.“

Silla kráčela po cestě. Lehký vánek jí hladil tvář a vytáhl několik kaštanových kadeří z jejího pevně spleteného copu. Na šedivý den bylo příjemně teplo, slunce zakrývaly mraky. U obličeje jí zabzučela vosa. Odehnala ji. Ze zahrad usedlosti se ozývalo cvrlikání ptáků. Na chvíli byl téměř klid. Až do dalšího zvonění, dlouhého a tak hlasitého, že z něj Sille naskočila husí kůže.

Sladila své kroky s ostatními a sledovala modré sukně dívky před sebou. Šli v jedné řadě po rozbité cestě. Silla se nemusela ohlížet, i bez toho věděla, že jarl Gunnell a jeho muži – válečníci, stájníci i polní dělníci – jdou za nimi. Jarl byl jedním z mála členů šlechty, kteří nepoužívali otroky přivezené z Norvalandu, ale kdyby ano, připojili by se také. Zvony byly velkým sjednotitelem, vyžadovaly přítomnost každého Íselduriana staršího deseti let, bez ohledu na společenskou vrstvu.

Silla pohlédla směrem ke stájím, ale svého otce neviděla. Bude někde tam, mezi polními dělníky, ve své špinavé šedé tunice. Bude si utírat špínu z tváře, dělat si starosti o ni, o *ně*, a rozhodne se, že ve Skarstadu zůstali příliš dlouho. Bude čas na nový začátek. Opět další.

Šli po udusané hliněné cestě, načež prošli branou v palisádové zdi vesnice, kolem dřevěných domů s doškovými střechami. Zatímco před domy byly úhledně naskládány hromady dřeva, zahrádky přetékalych kuchyňskými bylinkami a zeleninou. Skarstad byl malý a nevýrazný, zaměnitelný s většinou měst v sudurských zemích. Silla to dobře věděla, žila přece v tolika z nich. Přehledně rozvržené městečko obklopovaly vysoké obranné hrady; mělo dvě hlavní ulice, které se

křížily v centrálním, stromy lemovaném nádvoří. Hodovní síň byla pečlivě udržovaná, schody dobře zametené, náměstí potřísněné krví.

Zvony zněly tím hlasitěji, čím se lidé blížili k náměstí, a každý další úder duněl hrozivěji než ten předchozí. Zvuky vibrovaly v Sillině těle a s každým krokem ji svíraly čím dál víc. Muži a ženy, obchodníci i farmáři se k nim přidávali, až se celá silnice zaplnila davem. Konečně zabočili za roh do centrálního nádvoří. Silla se šourala k mohutnému klaernarskému válečníkovi, který stál u vozu naloženého ostrými černými kameny; každému, kdo vstoupil na nádvoří, jeden dal. Silla čekala se sklopenýma očima, protože věděla, co uvidí, když zvedne pohled. Náměstím se nesly tlumené hlasy, prosby. Žebrání.

Je to marné, pomyslela si s odporem.

Tíživá přítomnost klaernarského válečníka, který se tyčil před ní, jako by dusila samotný vzduch. Klaernarové, občas nazývaní Králový drápy, byli všichni fyzicky impozantní. Silla teď upírala pohled na válečnickovy boty. Byly opotřebované, zašpiněné, což jí připadalo podivně uklidňující – důkaz, že je to ve skutečnosti člověk. Silla věděla, že kdyby se na něj podívala, spatřila by jeho černou kroužkovou košili, doplněnou o nápadné ramenní pláty z lesklého stříbra se řvoucím medvědem. A také by uviděla tři vytetované drápy na pravé tváři toho muže.

Slyšela zvěsti, že druzí synové Íselduru se po přijetí drápu změnili nejen fyzicky, ale i psychicky. Něco se stalo, když prošli rituálem a přísahali věrnost králi Ivarovi a jeho medvědímu bohu Ursirovi. Bez ohledu na to, jak malí byli před rituálem, vrátili se proměnění – vysocí jako hory, s nově potetovanými tvářemi, do nichž se navždy vryly zmařené výrazy. Říkalo se, že v žilách jim koluje Ursirovo požehnání, což Sillu jen ještě více znepokojovalo.

Když jí Králův dráp vložil do dlaně kus surového obsidiánu, Silla na ruku se pod jeho vahou prohnula. Dívka zírala na plochý, lesklý povrch kamene. Jak může být něco tak krásné, a zároveň tak ošklivé?